

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: V. S.,** zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7 o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14.4.2010, č. 48/2010

t a k t o :

- I . Rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 14.4.2010, č. 48/2010 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 15.12.2009, č.j. OSZ-141178/V-Že-2009 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 19.322,40- Kč. a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 15.12.2009, č.j. OSZ-141178/V-Že-2009, jímž byl žalobci přiznán ke dni 1.12.2009 výsluhový příspěvek ve výši 22 068 Kč.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel ze zjištění, že výsluhový příspěvek byl žalobci stanoven z jeho průměrného hrubého služebního příjmu za rok 2008, který činil 44 136 Kč. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolací námitkou žalobce, že ve služebním příjmu nebyly zohledněny všechny složky služebního příjmu, a proto je výše průměrného hrubého služebního příjmu určena nesprávně.

K tomu žalovaný uvedl, že rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku vychází z podkladů o průměrném hrubém služebním příjmu, který předkládá ten útvar policie, v němž byl žalobce naposledy služebně zařazen, v tomto případě tyto podklady zaslalo Krajské ředitelství Policie Jihočeského kraje. Žalovaný zjistil, že průměrný hrubý služební příjem žalobce byl stanoven ze všech složek služebního příjmu. Vycházel přitom z pravomocného rozhodnutí ředitele pro řízení lidských zdrojů Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1.12.2009, jímž byla žalobci při skončení služebního poměru stanovena výše odchodného, které bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 23.3.2010. Žalovaný uvedl, že odvolání žalobce proti rozhodnutí o odchodném bylo žalobcem odůvodněno stejně jako odvolání proti rozhodnutí o výsluhovém příspěvku. Žalovaný v tomto případě postupoval v souladu s ust. § 180 odst. 5 zákona, který stanoví, že vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán.

Vzhledem k uvedenému žalovaný shledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně právně i věcně správným, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce předně v žalobě uvedl, že byl příslušníkem Policie České republiky od 1.9.1977 na služebním místě vrchní inspektor s hodností nadpraporčík u Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje. Jeho služební poměr skončil propuštěním ze služebního poměru na žádost žalobce dne 30.11.2009. Následně bylo rozhodnutím ředitele pro řízení lidských zdrojů Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1.12.2009 žalobci přiznáno odchodné ve výši 264.816,- Kč. Toto odchodné bylo vypočteno z měsíčního hrubého příjmu podle ust. § 166 odst. 1 služebního zákona, tj. z průměrného hrubého měsíčního příjmu za předchozí kalendářní rok 2008 a tento příjem byl stanoven v částce 44.136,- Kč. Odchodné pak činí šestinásobek měsíčního služebního příjmu. Žalobce poukázal na to, že v podaném odvolání ve věci odchodného namítal, že mu nebyly proplaceny hodiny, které byly předem naplánovány dle plánu služeb, a proto ani nemohlo být řádně vypočteno odchodné. Žalobce dopisem ze dne 3.12.2009 požádal o přepočítání a doplacení mzdy a dopisem ze dne 8.2.2010 oznámil řediteli svého útvaru, že trvá na přezkoumání a zaplacení nezaplacených přesčasových hodin a přepočtení odchodného. Tento svůj požadavek odůvodnil nepřipustným započítáváním přesčasových hodin do limitu 150 neproplacených přesčasových hodin. V odvolacím rozhodnutí ve věci odchodného odvolací orgán potvrdil rozhodnutí o odchodném žalobce ze dne 1.12.2009 a s odkazem na ust. § 54 zákona č. 361/2003 Sb. zaujal stanovisko, že služební příjem lze za službu přesčas poskytnout příslušníkovi pouze v případě naplnění limitu 150 hodin anebo v případě, kdy má nařízenou služební pohotovost a v této pohotovosti vykonává službu. Žalobce namítal, že v řízení týkající se odchodného mu služební funkcionář nepřiznal služební příjem podle § 54 služebního zákona proto, že služební pohotovost se nevztahuje na operační střediska a podle rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje č. 10/2009 náleží příslušníkům zařazeným na operační středisko 10% příplatek za směnnost. K otázce naplnění limitu 150 hodin služební funkcionář sice přiznal, že za rok 2008 a i v roce 2009 docházelo k plánování přesčasových hodin a že se zde jistě nedodrželo ust. § 52 a § 53 služebního zákona, pokud však byl navýšen fond pracovní doby dle plánovacího kalendáře, byly všechny hodiny okamžitě přesunuty do přesčasových hodin a za rok 2008 dostal žalobce proplaceno

418 přesčasových hodin. Proto služební funkcionář nezjistil při výpočtu odchodného a proplácení přesčasů v období let 2007, 2008 a 2009 u žalobce žádné pochybení. Žalobce v podané žalobě uvedl, že i proti tomuto odvolacímu rozhodnutí ve věcech odchodného podal správní žalobu. K otázce přesčasů, kterou požaduje za podstatnou pro výpočet měsíčního hrubého příjmu za rok 2008, a tudíž i pro výpočet výsluhového příspěvku, žalobce uvedl přehled přesčasů, které odsloužil v měsíci lednu - prosinci roku 2008 a které činí 594 hodin přesčasů, z čehož nebyl žalobci poskytnut služební příjem ani náhradní volno za odpracovaných 150 hodin. Namítal, že tyto hodiny byly neoprávněně zahrnuty do 150 hodin neproplácených přesčasů. Žalobce dále uvedl údaje týkající se jeho tarifního platu v prosinci 2008, příplatků, počtu odsloužených služeb a fondu pracovní doby pro prosinec roku 2008 a dovozoval, že za neproplacení 150 hodin přesčasů mu náleží poměrná část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, tj. částka 31.050,- Kč.

Po předestření výše uvedených údajů žalobce namítal, že při výpočtu tohoto výsluhového příspěvku vycházel žalovaný z průměrného hrubého měsíčního příjmu za předchozí kalendářní rok 2008 ve výši 44 136 Kč, avšak toto rozhodnutí neobsahuje žádné bližší odůvodnění, jak k této částce služební funkcionář došel, zvláště, když ze mzdového listu žalobce za rok 2008 vyplývá, že jeho hrubý měsíční příjem byl 545.047,- Kč. Jak žalovaný dospěl k částce 44.136,- Kč, které složky služebního příjmu a v jaké částce se do průměrného měsíčního služebního příjmu nezapočítávají, žalovaný nikde neuvedl. Žalobce je toho názoru, že při výpočtu výsluhového příspěvku i odchodného bylo třeba vycházet z částky 545.047,- Kč, což je celková hrubá mzda v roce 2008 a k tomu je nutné připočítat nezaplacené přesčasy neoprávněně zahrnuté do neplacených 150 hodin přesčasů ve výši 31 050 Kč. Z tohoto součtu pak v částce 576.097,- Kč se vypočítává průměrný hrubý měsíční příjem, který má činit částku 48.008,- Kč a výše výsluhového příspěvku pak měla být stanovena částkou 24.004,- Kč měsíčně.

Žalobce v souvislosti se stanovením hrubého měsíčního služebního příjmu, který je podkladem pro výsluhový příspěvek, uvedl námítky týkající se neoprávněnosti započítávání odsloužených přesčasů do rozsahu 150 odsloužených hodin, které jsou ze zákona neplacené. Namítal, že přestože rozhodující orgán Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věci odchodného konstatoval, že při proplácení stanovených a odsloužených hodin dle plánování přesčasových hodin byl porušen zákon, oproti tomu zaujal stanovisko, že jejich úhrada nepřipadá v úvahu, pouze v případě překročí-li svým rozsahem limit 150 hodin. S tímto žalobce nesouhlasí, protože z tzv. plánu služeb za rok 2007, 2008 a 2009 na operačním středisku v Písku vyplývá, že v tomto období docházelo k porušování služebního zákona ohledně základní doby služby v týdnu a jejím rozvržení, vzniklé přesčasové hodiny nebyly vypořádávány v nadcházejícím období a žalovaný dále plánoval přesčasové hodiny a zvyšoval tak jejich celkový počet. Toto plánování nebylo omezeno na krátké časové období spojené s nějakou neurčitou a nepředvídatelnou situací, ale šlo o setrvalý stav po dobu minimálně 3 let. Žalobce poukázal na to, že v tomto směru nebyly splněny podmínky § 54 služebního zákona o důležitém zájmu služby, kdy lze příslušníkovi nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Žalobce namítal, že přesčasové hodiny, za které požaduje úhradu, nebyly nařizeny v důležitém zájmu služby tak, jak tento zájem definuje ust. § 201 odst. 1 služebního zákona, u žalobce nešlo o službu výjimečnou, zvláště v případě služebního místa – operačního střediska, kdy služba na tomto služebním místě je charakterizována svou stálostí a nepřetržitostí a nemělo by vůbec docházet k plánování přesčasů. Žádná z krizových situací, odůvodňující důležitý zájem služby na operačním středisku v Písku, se nevyskytla. Žalobce poukázal i na nařízení 45/K obsaženého v závěrech č. 5 z porady policejního prezidenta s řediteli Policie České republiky ze dne 17.5.2007, z něhož vyplývá, že plánování služby přesčas je vždy nutné řádně odůvodnit důležitým

zájmem služby. K plánování přesčasů se vyjadřovala i kancelář policejního prezidenta, analyticko-legislativní oddělení pod č.j. PPR-483-2/K-ALO-2007, podle kterého je definována služba přesčas jako služba výjimečná, která nesmí být plánována předem, aby se stala pravidelnou součástí doby služby s tím, že k takovým situacím dochází spíše sporadicky a nelze připustit, aby se plánování přesčasové práce stalo pravidlem.

Žalobce namítal, že dlouhodobým plánováním přesčasů na operačním středisku v Písku byla řešena neuspokojivá personální situace a množství vykázaných přesčasových hodin všech příslušníků svědčí o tom, že na toto služební místo je přiděleno méně příslušníků než by mělo být. Žalobce je toho názoru, že pouze ten přesčas, který je nařízen v důležitém zájmu služby podle § 54 služebního zákona, podléhá proplacení, pokud překročí svým rozsahem limit 150 hodin. Pokud byly naplánovány přesčasy, které nesplňují podmínky podle § 54 služebního zákona, nelze použít nároky dle ust. § 125 služebního zákona, tj. za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce náhradní volno nebo poměrnou část přiznaného základního tarifu. Bez splnění podmínek důležitého zájmu služby podle § 54 služebního zákona by mělo dojít k náhradě za odsloužení přesčasů v plné výši bez ohledu na rozsah 150 hodin.

Žalobce dále namítal nesprávné právní posouzení věci spočívající v aplikaci ust. § 180 odst. 5 služebního zákona, když žalovaný považoval pravomocné rozhodnutí o odchodném žalobce za vyřešení předběžné otázky, kterým je služební funkcionář vázán. Žalobce namítal, že v rozhodnutí o odchodném byla otázka hrubého měsíčního příjmu posuzována jako předběžná otázka, nikoliv jako otázka, o které bylo pravomocně rozhodnuto. Žalobce zdůraznil, že pouze otázka řešená ve výroku pravomocného rozhodnutí je způsobilá zavázat příslušné služební funkcionáře dle ust. § 180 odst. 5 služebního zákona. Ostatní názory uvedené v odůvodnění rozhodnutí nejsou právně závazné. Jelikož se výsluhový příspěvek vypočítává dle ust. § 158 a § 166 služebního zákona z hrubého měsíčního příjmu a nikoliv z pravomocně přiznaného odchodného, je žalobce přesvědčen, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když odkázal na rozhodnutí o stanovení odchodného, z něhož také vycházel. Rozhodující funkcionář byl oprávněn, ale i povinen si sám bez ohledu na jiné služební funkcionáře vypočítat hrubý měsíční příjem a opatřit si pro něj všechny poklady a popřípadě si o tom učinit úsudek. Žalobce k tomu doplnil, že Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje soustavně ignoruje žalobcoví stížnosti a žádosti o přepočtení hrubého služebního příjmu a jeho doplacení. To také brání v další rozhodovací činnosti a způsobuje nadměrné finanční zatížení žalobce.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že v případě žalobce byl pro výpočet výsluhového příspěvku použit nejvyšší průměrný hrubý služební příjem za poslední kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru, tj. za rok 2008 a ten činil 529. 637,- Kč. K námitce týkající se započtení a proplacení všech skutečně odpracovaných plánovaných hodin za rok 2008 žalovaný odkázal na rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 23.3.2010, jímž bylo v odvolacím řízení již pravomocně rozhodnuto ve věci výše odchodného žalobce ve výši 264. 816,- Kč a uvedl, jaký měsíční služební příjem pro účely výsluhových nároků, tedy odchodného i výsluhového příspěvku je upraven v ust. § 166 služebního zákona. Dále uvedl, že některé složky se do tohoto příjmu nezapočítávají. V této souvislosti žalovaný poukázal na odlišnost právních institutů, jímž je měsíční služební příjem pro účely stanovení výše výsluhových nároků a vyměřovací základ pro pojistné na sociální zabezpečení s tím, že vyměřovací základ je upraven jiným zákonem a do tohoto vyměřovacího základu se zahrnují i veškeré hrubé příjmy podléhající dani z příjmu zúčtované v rozhodném období kalendářního roku. Tento vyměřovací základ žalobce byl deklarován

připojením evidenčního listu důchodového pojištění, činil částku 545.047,- Kč a žalovaný tedy tímto argumentoval k námitce žalobce ohledně výše hrubého měsíčního příjmu ze mzdového listu. Žalovaný uvedl, že při výpočtu odchodného nebylo zjištěno žádné pochybení ze strany zaměstnavatele. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž argumentoval shodně jako v podané žalobě a vyjadřoval se ke zneužívání služby přesčas. V této souvislosti poukázal na nepřipustnost takového jednání ze strany příslušných služebních funkcionářů, kterou konstatoval Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku sp.zn. 10A 34/2010-28 a dále i Nejvyšší správní soud v rozsudcích pod č.j.. 6Ads 151/2011-126 a č.j. 4Ads 15/2012-34.

V další replice žalobce namítal, že v řízení o výsluhovém nároku nebyla dodržena procesní ustanovení § 174 služebního zákona a žalobci nebylo umožněno, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí. Uvedl, že v době rozhodování o výsluhovém příspěvku bylo zahájeno jiné řízení o předběžné otázce – o žádosti o doplacení přesčasů. Žalobce uvedl, že v současné době Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje vede se žalobcem více sporů a to o jeho žádosti o doplacení příjmu a o odvolání žalobce proti rozhodnutí, kterým mu bylo přiznáno odchodné, jež je také nárokem vztahujícím se ke služebnímu příjmu. Těmto žalobám bylo doposud vyhověno. Žaloby jsou vedeny u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 10A 96/2013 a 10A 95/2013. Poukázal na skutečnost, že u Krajského soudu v Českých Budějovicích se řeší téměř totožné případy jeho kolegů z operačního střediska v Písku a rozhodnutí tohoto soudu přezkoumával několikrát i NSS, jehož závěry orgány Policie ČR nerespektují. Všechny tyto rozsudky se týkají posuzování otázky rozhodného důvodu pro nařizování služby přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce a navozují povinnost žalovaného vymezit konkrétní důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčas s tím, že nedohledá-li nebo nezjistí-li žalovaný takové konkrétní důvody, je namíste přiznat žalobci za každou neoprávněnou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin služební příjem. Podle žalobce tedy pokud Nejvyšší správní soud odkazuje, že žalovaný je povinen zohlednit příjem za službu přesčas do odchodného, pak je zcela jistě tento postup třeba zohlednit i do výsluhového příspěvku.

Žalobce s podanou replikou doložil svou žádost o přepočítání a doplacení mzdy ze dne 3.12.2009 a žaloby žalobce podané ve věci doplacení služebního příjmu za výkon služby přesčas do rozsahu 150 hodin v kalendářním roce za období tří let a žalobu podanou do rozhodnutí o odchodném.

Při ústním jednání před soudem zástupce žalobce setrval na podané žalobě.

Zástupkyně žalovaného navrhla, aby soud přerušil řízení s tím, že u Krajského soudu v Českých Budějovicích je vedeno řízení ve věci nároku žalobce na doplacení přesčasových hodin, což je otázka, která má vliv jak na rozhodnutí o výši odchodného, která je rovněž vedena v řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích, tak i na rozhodnutí v dané věci o výši výsluhového příspěvku. Je toho názoru, že rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, případně i Nejvyššího správního soudu, byť by bylo i nepříznivé pro žalovaného má vliv na spornou otázku v tomto řízení. Dále zástupkyně žalovaného poukázala na to, že se žalobce svými námitkami snaží obejít pravomoc služebního funkcionáře rozhodovat o výsluhovém příspěvku na základě znalostí a podkladů útvaru žalobce a přenést toto rozhodování na úsek odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Vyslovila názor, že správní orgány rozhodovaly v době před judikaturou Nejvyššího správního soudu v souladu se zákonem.

Zástupce žalobce při jednání předložil další listiny k prokázání skutkové podstaty přesčasových hodin u útvaru žalobce a oponoval zástupkyni žalovaného s tím, že nejde o věc

přenesení pravomoci, ale o úsudek, který si měl rozhodující orgán učinit o předběžné otázce již je služební příjem žalobce, a to je v pravomoci orgánu, který ve věci rozhodoval.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 násl. zákona č. 150/2002 Sb. s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V dané věci je předmětem sporu mezi účastníky řízení výše výsluhového příspěvku, která se odvíjí od výpočtu průměrného hrubého měsíčního příjmu, u žalobce nejvýhodnějšího příjmu za rok 2008. Výše hrubého měsíčního příjmu žalobce byla, jak vyplývá z pokladů správního řízení i z vyjádření žalobce, žalobcem zpochybněna již od počátku výpočtu jeho služebních nároků, tj. jak odchodného na základě ukončení služebního poměru žalobcem na žádost, tak i později na základě výpočtu výše výsluhového příspěvku. Přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí tedy závisí na tom, zda výše průměrného hrubého měsíčního příjmu žalobce v částce 44.136,- Kč a za rok 2008 v částce 529.637,- Kč byla náležitým, dostatečně zjištěným a nepochybným podkladem pro výpočet výsluhového nároku.

Z podkladů správního řízení vyplývá, že žalobce podal dne 22.1.2009 žádost o prověření nesrovnalostí ve výplatách za rok 2008, v níž požadoval porovnání vykazovaných odpracovaných hodin započítávaných do výplat v systému EKIS se skutečně odpracovanými hodinami za rok 2008 a zároveň upravení hodinových průměrů dle skutečnosti, a to vzhledem k tomu, že zde došlo k chybám, přičemž ze dne 3.12.2009 požádal o přepočítání a doplacení mzdy za všechny neproplacené a řádně odpracované plánované přesčasové hodiny od roku 2007. Ve správním spise není doloženo, jak bylo s touto žádostí žalobce naloženo. Ředitel odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru Ministerstva vnitra vydal dne 15.12.2009 prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobci od 1.12.2009 přiznal výsluhový příspěvek ve výši 22.068,- Kč měsíčně, přičemž jeho výpočet stanovil z průměrného hrubého služebního příjmu za kalendářní rok 2008 ve výši 44.136,- Kč. Z podkladů správního řízení rovněž vyplývá, že žalobce podal odvolání do rozhodnutí ve věci přiznání odchodného z důvodu ukončení služebního poměru a i v tomto odvolání namítal, že mu nebyly proplaceny všechny odpracované hodiny, které byly řádně naplánovány dle plánu služeb a odvolával se na žádost o přepočítání a doplacení mzdy. Přestože žalobce i v podaném odvolání v souzené věci poukazoval na tyto své žádosti o přepočítání mzdy za rok 2008 s tím, že nedošlo k řádnému započtení a proplacení všech skutečně odpracovaných plánovaných hodin a výpočet výsluhového příspěvku je tedy nesprávný, žalovaný napadené rozhodnutí o odvolání žalobce založil toliko na konstatování, že průměrný hrubý služební příjem byl stanoven ze všech složek služebního příjmu a výši průměrného hrubého služebního příjmu dovodil z blíže nespecifikovaných podkladů ke služebnímu příjmu Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje a zejména z rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 23.3.2010, č. ŘKR-12/2010. vydaného ve věci odchodného žalobce s tím, že i o výši odchodného bylo rozhodováno na základě průměrného hrubého služebního příjmu, který byl v tomto řízení vyčíslen měsíčně částkou 44.136,- Kč. Žalovaný rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 23.3.2010, č. ŘKA-12/2010 o odchodném, v němž byla uvedena výše hrubého služebního příjmu žalobce za rok 2008 použitá pro výpočet odchodného žalobce, považoval za vyřešení předběžné otázky, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem ve smyslu § 180 odst. 5 služebního zákona.

Takovéto odůvodnění rozhodnutí o výši výsluhového příspěvku neobstojí z několika důvodů.

Předně neobstojí ve své argumentaci odkazem na ust. § 180 odst. 5 služebního zákona, neboť řízení o odchodném není předběžnou otázkou, která by byla závazná pro rozhodování služebního orgánu ve věci výsluhového příspěvku. Je tomu tak proto, že ve věci odchodného je rozhodováno o služebním nároku žalobce při propuštění ze služebního poměru, nikoliv o výši průměrného hrubého služebního příjmu. Ten není předmětem rozhodování, je pouze podkladem pro zjištění a výpočet výše odchodného, stejně tak jako pro výši výsluhového příspěvku v souzené věci, a proto úkolem služebního orgánu před rozhodováním jak o výši odchodného, tak o výši výsluhového příspěvku bylo především zjistit nepochybnou výši průměrného hrubého služebního příjmu nejen na základě mzdových či jiných listů, které obdržel od Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, ale i vypořádáním nesrovnalostí namítaných žalobcem zvláště, jestliže žalobce podával žádosti o doplacení přesčasových hodin. Otázka průměrného hrubého služebního příjmu je otázkou předběžnou pro rozhodování o výsluhových nárocích žalobce a proto, aby tyto výsluhové nároky (odchodné i o výsluhový příspěvek) byly přesvědčivě a jednoznačně ve své výši určeny, musí vycházet z náležitého zjištění a posouzení průměrného hrubého služebního příjmu. Jestliže žalobce od počátku zpochybňoval výši průměrného hrubého služebního příjmu, domáhal se jeho přepočtu, případně posouzení a doplacení přesčasových hodin, bylo na služebním funkcionáři, aby se touto otázkou zabýval a průměrný hrubý služební příjem stanovil v nepochybné výši s tím, že náležitě vymezí, které složky služebního příjmu a v jaké části se do průměrného služebního příjmu započítávají a které nikoliv. Jestliže žalobce zpochybnil v tomto směru proplacení odpracovaných 150 hodin přesčasů jako přesčasy, které nelze započítat ve smyslu § 54 zákona do přesčasových hodin, již ze zákona zahrnutých do fondu pracovní doby a do neplacených 150 hodin přesčasů, pak se žalovaný měl zabývat tím, zda vzniklé přesčasové hodiny, z nichž žalobce nárokuje doplacení mzdy byly vypořádány řádně jako přesčasové hodiny do limitu 150 hodin ve smyslu citovaného zákonného ustanovení či zda mají být zahrnuty do odpracovaných hodin přesčasů, které nebyly odůvodněny důležitým zájmem a příslušník má za ně nárok na další služební příjem vstupující do průměrného hrubého příjmu. Protože se žalovaný touto otázkou nezabýval a v napadeném rozhodnutí není vůbec specifikováno, jaké složky služebního příjmu jsou zahrnuty v průměrném hrubém služebním příjmu žalobce jako základu pro výpočet výsluhového příspěvku a rozhodnutí vůbec neobsahuje náležité odůvodnění či stanovisko žalovaného k otázce žalobcem požadovaných přesčasových hodin, pak takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není dán zásadní podklad pro přezkum namítané výše výsluhového příspěvku. Soud i z judikatury, na kterou poukazuje žalobce, zjistil, že otázka výše průměrného hrubého služebního příjmu je předmětem řady sporů vedených nejen žalobcem, ale i jinými příslušníky útvaru, kde sloužil žalobce, a že k otázkám navozeným v těchto řízeních se již s právní závazností pro žalovaného vyjádřil Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku pod sp. zn. 4 Ads 11/2013 zabýval nároky jiného policisty na zpětné doplacení 150 hodin právě ve vztahu k rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje za výkon služby přes čas, v němž odkazoval již na svou předchozí judikaturu pod sp. zn. 6Ads 151/2011, tj. na právní názor na to, jaký výkon služby nařizovaný přes čas (jen v důležitém a odůvodněném zájmu služby) je službou zohledněnou ve služebním příjmu, za kterou příslušník další služební příjem nedostane a navodil stanovisko, že je třeba, aby žalovaný služební orgán jednoznačným, průkazným a nepochybnitelným způsobem prokázal, že služba přes čas nebyla nařizována k jiným účelům a za jiných podmínek, než v důležitém a odůvodněném zájmu služby.

Uvedený závěr je třeba aplikovat i v souzené věci. Jestliže se žalovaný vůbec nevypořádal s tím, zda jeho podklad pro stanovení výše výsluhového příspěvku, tj. jaké

složky platu a za jaký výkon služby tvoří hrubý měsíční příjem žalobce, který je podkladem pro výpočet výsluhového příspěvku, ačkoliv mu bylo známo, že tento podklad je sporný, neboť je žalobcem nárokován v jiné výši, pak rozhodnutí žalovaného o výši výsluhového příspěvku je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ze žalobou napadeného rozhodnutí nelze pro jeho stručný odkaz na obecné podklady Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje vůbec seznat a přezkoumat, jaké složky platu tvořily hrubý měsíční příjem žalobce a zda tuto složku tvořily či netvořily příjmy za přesčasové hodiny do limitu 150 hodin dle § 54 služebního zákona, případně, z čeho vzal žalovaný za prokázané, že tyto hodiny byly relevantními přesčasovými hodinami započitatelnými do služebního příjmu a nikoliv hodinami, za něž dle § 125 služebního zákona náleží náhradní volno či další služební příjem. Z uvedených důvodů neměl soud dány podmínky pro náležité přezkoumání napadeného rozhodnutí a posouzení, zda předmětný výše výsluhového příspěvku byla stanovena v souladu se zákonem či nikoliv.

Soud nemohl vejít ani na argumentaci žalovaného spočívající v odkazu na rozhodnutí vydané ve věci odchodného žalobce. Toto rozhodnutí, jak bylo již výše vyloženo, nemůže být již vzhledem k předmětu řízení – stanovení odchodného – považováno za rozhodnutí o předběžné otázce ve vztahu k určení výše výsluhového příspěvku, neboť výše odchodného není podkladem pro napadené rozhodnutí a otázka výše hrubého měsíčního příjmu, jež byla podkladem pro stanovení odchodného, se stala v důsledku žádosti žalobce spornou a jednoznačně nevyřešenou. Proto rozhodnutí o odchodném nemůže být náležitým podkladem či vodítkem pro rozhodování žalovaného ve věci výsluhového příspěvku, ostatně i toto rozhodnutí o odchodném bylo na podkladě správních žalobce podaných žalobcem ke správnímu soudu zpochybněno. Pokud doposud nebyly dostatečně prokázány složky služebního příjmu žalobce za rok 2008 s přihlédnutím k nárokováným 150 přesčasovým hodinám, pak žalovaný nemohl dostát ani své povinnosti náležitě odůvodnit výši výsluhového příspěvku žalobce a učinit napadené rozhodnutí přesvědčivým a pro soud přezkoumatelným.

Z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pak soud posoudil jako právně nevýznamný návrh žalovaného na přerušení tohoto přezkumného řízení před soudem, uplatněný při ústním jednání. To proto, že i v případě jakéhokoliv rozhodnutí správních soudů ve věci stanovení hrubého měsíčního příjmu žalobce, ať již ve prospěch žalobce či ve prospěch stávajícího výroku napadeného rozhodnutí, nedojde ke změně napadeného rozhodnutí a toto rozhodnutí i přes očekávanou judikaturu soudů zůstane nadále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, tj. nadále bude vykazovat nedostatky údajů o složkách průměrného hrubého měsíčního příjmu žalobce. Bude proto na příslušném služebním funkcionáři, aby po zrušení napadených rozhodnutí v této věci za situace, kdy již mají k dispozici jednoznačná a závazná stanoviska soudů, jaké přesčasové hodiny zohledňovat pro účely výpočtu hrubého měsíčního příjmu, a poté, kdy se bude moci řídit i rozhodnutím o doplacení služebního příjmu žalobce za výkon služby přes čas (tj. rozhodnutím o předběžné otázce), vydal nové rozhodnutí o výši výsluhového příspěvku žalobce a toto rozhodnutí na základě dostatečného podkladu náležitě odůvodnil.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. a napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu 1 stupně zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Soud věc zároveň podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci úspěch. Soud proto žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení, které právní

zástupce žalobce vyčísлил v podání ze dne 23.10.2013 s přihlédnutím k doloženým dokladům v soudním spise.

Soud přiznal náklady právního zastoupení za dobu do 31.12.2012 za doložené 2 úkony právní služby po 2100,- Kč (převzetí věci, podání žaloby (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 a dále paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. účinné do 31.12.2012 s tím, že 2 účtované úkony ze dne 29.9.2010 nebyly do spisu učiněny a nejsou doloženy.

Soud přiznal náklady právního zastoupení za dobu po 1.1.2013 za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč (2 repliky a účast u ústního jednání) dle cit. vyhlášky č. 177/1996 Sb. účinné po 1.1.2013 a dále za 3x paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s tím, že u dalších 2 účtovaných úkonů – 2 porad s klientem, vedoucím k replikám, doložených v záznamech o poradě s klientem nelze uznat důvodné vynaložení nákladů řízení ze strany žalobce, neboť se týkají obsahu vlastní činnosti advokáta – posouzení právních otázek a dalšího postupu v důsledku soudní judikatury na základě právního zastoupení.

Dále soud připočetl k nákladům právního zastoupení výdaje cestovného prokázané po jednání před soudem za cestu právního zástupce na trase Písek- Praha a zpět ve výši 1322,40,- Kč, částku za promeškaný čas v částce 200 dle § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 a částku 800,- Kč za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) vyhl. po cestu právního zástupce k soudu a zpět.

S připočtením soudního poplatku ve výši 2000,- Kč činí náklady řízení celkovou částku 19.322,40- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.r.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. října 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.